

Љ. Вукадиновић
ГВОЗДЕНА ПЕСНИЦА
Нови првак Европе...

(34)

– Баш ми је пријало. Хладна је као лед. Хвала ти Гастоне. Поклонићу ти најбољу слику коју имам твога пулена.

А затим се обратио Милошу:

– Кладио сам се на вас у хиљаду франака. Тврдим да она Дипреова маза неће издржати више од четири рунде на ногама. Ето, тако се ја кладим. Сила сте ви, момче!..

Пљеснуо је Милоша по рамену и одвојио се од њих, прилазећи бифеу. Гастон га је пратио пажљивим погледом.

– Морате се, господине Жане, постарати вечерас за другог фоторепортера, овај неће бити способан за посао!

Жан се насмејао.

– Ко, зар Алекс!.. Од њега нема бољег фоторепортера у Паризу. – Прави је мајстор.

Гастон се загонетно насмешио.

– То верујем и зато га веома ценим. Али, за сваки случај, поведите још неког...

– Ти си данас врло тајанствен, Гастоне, – умешао се Милош. – Али ја сам збиља жедан. Зар хоћеш да ме мучиш?

Гастон се намрштио и забринуто стиснуо усне. Угледао је Пјера како прилази Дипреу и нешто му шапуће. Наслутио је неко зло. Није ни стигао да одговори Милошу, а Дипре му је већ пришао с љубазним осмехом на лицу, док је Пјер доводио делегата боксерске Федерације.

– Јако ми је жао, Гастоне, – говорио је Дипре пренемажући се од љубазности, – али морамо да утврдимо једну важну ствар. Мишел Крише је изгледа данас добро доручковао и претерао је одређену тежину за више од једног килограма. То је много и поред најбоље воље морам да захтевам да донесе на ринг одређену тежину.

Гастон се почешао по бради, забринут.

– Зар то мора да буде?

– Тако стоји у уговору, Гастоне. Ти си, изгледа, на то заборавио. Уосталом, то је ситница. Мало парења и гогово. Твој момак неће због тога ништа изгубити у форми.

Гастон је схватио да никакви протести неће помоћи. Одмах је прозрео намеру противника. Да је Милош попио лимунаду коју му је пружио Пјер, нико не би правио питање од његове тежине. Али овако, стари вук је хтео да искористи ситуацију. Гастон је био принуђен да прихвати Дипреове услове.

– У реду, – климнуо је главом. – У пет часова по подне може опет да се одржи мерење. Милош Крише донеће потребну тежину.

Жан је хтео да протестује, али Дипре се већ удаљио, љуљајући се на својим широким боковима. Члан боксерске Федерације унео је изјаву Гастонову у записник и пружио му да га потпише.

– Хајдемо кући, Мишеле, – позвао је Гастон свога пулена. – Чека нас тежак посао.

Жан је пошао с њима. Милош се брзо обукао у гардероби, а затим су узели такси и одвезли се.

– Баш сам коњ! – псовао је самога себе Гастон. – На све сам пазио, а оно најважније ми је промакло! Да се не сетим да контролишем вашу тежину, Мишеле. Сад ћемо имати доста посла док скинемо тих неколико сувишних килограма. Чим су дошли кући Гастон је позвао Полету и наредио јој:

– Покупи сву ћебад по кући, све вунене покриваче, извади из ормана тренерке, вунене дресове и џемпере, све колико их год има и спреми купатило. Хајде, брзо. Док се Милош свлачио Гастон је објашњавао Жану:

– Има неколико начина да скинемо Сувишну тежину. Ја сам се, међутим, одлучио на овај који је истина доста напоран, али је најефикаснији. Килограм ипо је много и парењем се не може исцедити толико зноја. Да му дајем разна средства да пије нећу, јер могу да му пореметим органе за варење. Замориће се мало, али има довољно времена да се одмори до вечерас. Боље је, уосталом, да боксује мало уморан него болестан.

Милош је ушао у салу за тренинг обучен у вунени дрес. Дугачке припијене панталоне уз само тело и дебела блуза, све од вуне, покривали су сваки делић његовог тела. Полета је донела гомилу ћебади и вунених покривача и ставила их поред стола за масажу.

Гастон је дао знак Милошу и овај је почео да прескаче конопац равномерним скоковима. За то време Гастон је гледао на сат.

Прошло је десет минута. Гастон је пришао Милошу и завукао руку испод вунене блузе. Кад је извадио била је влажна од зноја.

– Добро је. А сад брзо лезите!

Уз помоћ Жанову умотао је добро Милоша у ћебад и помогао му да се опружи по столу за масирање. Натрпао је преко њега вунене покриваче и све топле ствари које је Полета донела. Милош је био тако добро умотан да му је само нос вирио испод гомиле покривача. И глава, лице, рамена, ноге, све му је било добро умотано. Полета је донела један јастук и подметнула му под главу.

Добро је, сад мирно лезите и не мичите се, задовољно је одахнуо Гастон и привукао две столице. Али Жан је одбио да остане.

– Имам још посла у редакцији. Свратићу,

међутим, предвече. Довиђења.

Кад су остали сами Гастон је мирним, одмереним гласом причао своје пулену:

– Онај Дипре је лукава лисица, али није успео да нам подвали, хтео је да примени исти трик с којим је упропастио Ал Брауна у Мадриду. Да сте попили ону чашу лимунaде коју вам је тако услужно дружио Пјер, вечерас би били неспособни да боксујете.

Не знам шта је ставио унутра, али претпостављам да су сипали неко средство за спавање или вешто слично. На рингу би вас ухватио дремеж, обузела би вас малаксалост, изгубили бисте сасвим рефлекс и Тенизе би вас тукао како би хтео. А можда бисте покварили стомак и изишли би на ринг толико исцрпени да би вас већ прва рунда упропастила. Ти напици су опасни. Ал Браун је тако изгубио титулу првака света у борби са Санчилием. Он ми је сам причао како су му подвалили. Посвађао се са Дипреом због новог уговора. Ал Браун је тражио 65% од сваког меча на коме брани своју титулу. Могао је да тражи толико јер је вукао масу и представљао највећу атракцију. Али Дипре на то није хтео да пристане. Зато је Ал Браун склопио уговор са Лимијанским, вештим и окретним менаџером. Да би му се осветио Дипре је послао једног свог агента у Мадрид и тај је успео да придобије келнера у хотелу у коме је Ал Браун одсео. После мерења црнац се добро најео. Ставили су му, међутим, у јело неке прашкове. Још у свлационици Ал Браун је осећао болове у глави и неку чудну малаксалост. У првој рунди очи су му се склапале, а глава му постала тешка и стално му падала на ниже. Спавало му се као никада у животу. Хтео је да заврши меч што пре, али није имао снаге. У другој рунди једва је стајао на ногама. Видео је Санчилиа као у маглу. Руке су му немоћно висиле низ тело. Добио је ударац у лице и срушио се као клада. Пробудио се тек сутрадан!

– Зар је могуће да се служе и таквим средствима? – мумлао је Милош изненађено испод дебелих покривача.

– Да само знате чиме се све служе ти покварењаци, запрепастили бисте се. Мени је стари Марсел, менаџер Пладнеров, причао да он никада не дозвољава своме пулену да пре меча поједе кајгану, ако је сам не спреми у кујни и лично је не донесе на сто. Али како се осећате?

– Као у паклу! Претворићу се сав у зној и пару!

Гастон је оставио Милоша да лежи мирно и потражио је Полету. Ракао јој да спреми добру ужину од меса и салате. Када је добио утисак да се Милош довољно знојио, одгурнуо га је и поставио га на вагу. Ускликнуо је задовољно. Милош је имао два килограма мање него пре знојења. Гастон га је угурао у купатило и натерао га да се добро истушира млаком водом. Затим су се одвезли поново у Спортску палату где је извршено поновно мерење. Милош је донео потребну тежину, што је записнички констатовано. Кад су се вратили кући сто је већ био постављен. Румен, сочан бифтек, очекивао је Милоша. Био је гладан као вук и слатко је јео. За то време Гастон му је спремио освежавајући напитак од шампањца, јаја, шећера и лимуна.

После мерења боксери се увек добро наједу, јер им је то дозвољено. Пре него што се попну на вагу пазе строго на храну, избегавају течности и сву храну која дебља, а кад се та тортура заврши онда обилато надокнаде што су изгубили и појављују се на рингу обично тежи за килограм, па чак и више него што је то по појединим категоријама одређено.

Гастан је дозволио Милошу да добро утоли глад, јер је до меча преостало још доста времена. Према његовом рачуну главна борба имала је да одржи тек око десет часова увече. Пре тога на програму су били разни други мечеви.

Око девет часова већ су били у Спортској палати. Милош се осећао добро и није се жалио на умор. Мирно је седео у својој свлационици, задубљен у мисли. Други би на његовом месту био узбуђен и имао би јаку трему. Није то мали догађај у каријери једног боксера борити се за титулу првака Европе.

Таква шанса не пружа се свакоме. Али Милош је био равнодушан. Није ни мислио на меч. Није мислио ништа. Тупо је гледао у под не обраћајући пажњу шта се око њега догађа.

Мали Пол, кога је Гастон морао да поведе, јер је данима молио да присуствује борби, седео је на столу за масажу и жељно очекивао меч. Добио је наређење да седи мирно и да не досађује Милошу питањима. Њега је међутим, све интересовало. Безброј питања лебдело му је на уснама. Ово је био први бокс меч коме је требало да присуствује и зато је био нестрпљив и радознао. Није могао да се скраси на једном месту. Искористио је моменат када је у свлационицу ушао Жан и тихо се искрао кроз полу отшкринута врата.

Пред њим се пружао дугачак ходник. Разни људи ишли су брзим кораком горе доле, други су стајали и тихо разговарали, разна врата су се отварала и затварала с треском. Из даљине допирао је жагор гласова и по неки јачи узвик.

Заинтересован Пол је лагано кренуо напред, страшљиво, плашећи се да га неко не примети и не избаци напоље. У сусрет му је ишла група људи, међу којима је храмао, наслањајући се на мишицу једног од пратиоца, неки боксер с великим отоком испод очију избуљена лица. Промукло је псовао и грдио некога. Ишчезли су у једној свлационици.

Пол је застао пред једним вратима, која су се нагло отворила. Прибио се уза зид и зауставио дисање. Ако га спазе тешко њему! Неко спомену Милошево име и то га заинтересова. Начуљио је уши. Пискав, тихи глас наређивао је:

– Чим Тенизе падне на под и почне да јауче дисквалификујте Мишела. Први ударац у плексус треба прогласити за ниски ударац. Доктор Ланжије упућен је у ствар.

– А ако Крише не зада ниједан сумњив ударац?

– То је немогуће у борби од петнаест рунди. Али ако се то догоди онда је у сваком случају Тенизе победник. – Јесте ли разумели?

– У реду. Само нека момак добро изведе ствар.

Гласови су се лагано губили, удаљујући се од врата. Пол се извукао страшљиво и погледао напред. Две силуете, једна висока и танка, друга средње величине, пуначка, удаљавале су се лагано у дну ходника.

– Ови хоће да подвале Мишелу! – промуцао је Пол и појурио је из све снаге свлационици. Нагло је отворио врата и упао унутра задихан и узбуђен.

– Где си, мали враже! – коррио га је Гастон. – Ако се још једном мрднеш добићеш прописан шамар.

Пол се, међутим, није обазирао на претње. Притрчао је Милошу и спустио своју малу ручицу на његово раме.

– Мишеле, они хоће да те дисквалификују!

Три главе се нагло усправише. Жану је застала реч у грлу од запрешћења. Причао је Милошу о утисцима из дворане, али га је најавио малога Пола прекинула усред излагања. Гастон је пришао сасвим близу свом малом рођаку и привукао га себи енергичним покретом. Милош је скупио обрве, али није рекао ништа.

– Шта ти знаш о томе? – питао је Гастон.

Пол је испричао шта је чуо у ходнику, приљубљен уза зид, кријући се иза великих врата. Његове речи оставиле су дубок утисак на Гастона и Жана.

– То је, дакле, Дипреов план, – стегао је Гастон песнице од беса. – Дисквалификација!.. Добро замишљено.

Жан се тресао од срџбе.

– Мангупска посла!.. Како се усуђују да тако удешавају ствари! – Ах, платиће ми за ово! Обратио се Полу:

– Како изгледају та двојица који су разговарали?

Пол је напрегнуо памћење...

(Наставиће се)

Lj. Vukadinović
GVOZDENA PESNICA
Novi prvak Evrope...

(34)

– Baš mi je prijalo. Hladna je kao led. Hvala ti Gastone. Pokloniću ti najbolju sliku koju imam tvoga pulena.

A zatim se obratio Milošu:

– Kladio sam se na vas u hiljadu franaka. Tvrdim da ona Dipreova maza neće izdržati više od četiri runde na nogama. Eto, tako se ja kladim. Sila ste vi, momče!..

Pljesnuo je Miloša po ramenu i odvojio se od njih, prilazeći bifeu. Gaston ga je pratio pažljivim pogledom.

– Morate se, gospodine Žane, postarati večeras za drugog fotoreportera, ovaj neće biti sposoban za posao!

Žan se nasmejao.

– Ko, zar Aleks!.. Od njega nema boljeg fotoreportera u Parizu. – Pravi je majstor.

Gaston se zagonetno nasmešio.

– To verujem i zato ga veoma cenim. Ali, za svaki slučaj, povedite još nekog...

– Ti si danas vrlo tajanstven, Gastone, – umešao se Miloš. – Ali ja sam zbilja žedan. Zar hoćeš da me mučiš?

Gaston se namrštitio i zabrinuto stisnuo usne. Ugledao je Pjera kako prilazi Dipreu i nešto mu šapuće. Naslutio je neko zlo. Nije ni stigao da odgovori Milošu, a Dipre mu je već prišao s ljubaznim osmehom na licu, dok je Pjer dovodio delegata bokserske Federacije.

– Jako mi je žao, Gastone, – govorio je Dipre prenemažući se od ljubaznosti, – ali moramo da utvrdimo jednu važnu stvar. Mišel Kriše je izgleda danas dobro doručkovao i preterao je određenu težinu za više od jednog kilograma. To je mnogo i pored najbolje volje moram da zahtevam da donese na ring određenu težinu.

Gaston se počeošao po bradi, zabrinut.

– Zar to mora da bude?

– Tako stoji u ugovoru, Gastone. Ti si, izgleda, na to zaboravio. Uostalom, to je sitnica. Malo parenja i gogovo. Tvoj momak neće zbog toga ništa izgubiti u formi.

Gaston je shvatio da nikakvi protesti neće pomoći. Odmah je prozreo nameru protivnika. Da je Miloš popio limunadu koju mu je pružio Pjer, niko ne bi pravio pitanje od njegove težine. Ali ovako, stari vuk je hteo da iskoristi situaciju. Gaston je bio prinuđen da prihvati Dipreove uslove.

– U redu, – klimnuo je glavom. – U pet časova po podne može opet da se održi merenje. Miloš Kriše doneće potrebnu težinu.

Žan je hteo da protestuje, ali Dippe se već udaljio, ljuljajući se na svojim širokim bokovima. Član bokserske Federacije uneo je izjavu Gastonovu u zapisnik i pružio mu da ga potpiše.

– Hajdemo kući, Mišele, – pozvao je Gaston svoga pulena. – Čeka nas težak posao.

Žan je pošao s njima. Miloš se brzo obukao u garderobi, a zatim su uzeli taksi i odvezli se.

– Baš sam konj! – psovao je samoga sebe Gaston. – Na sve sam pazio, a ono najvažnije mi je promaklo! Da ce ne setim da kontrolišem vašu težinu, Mišele. Sad ćemo imati dosta posla dok skinemo tih nekoliko suvišnih kilograma.

Čim su došli kući Gaston je pozvao Poletu i naredio joj:

– Pokupi svu ćebad po kući, sve vunene pokrivače, izvadi iz ormara trenerke, vunene dresove i džempere, sve koliko ih god ima i spremi kupatilo. Hajde, brzo.

Dok se Miloš svlačio Gaston je objašnjavao Žanu:

Ima nekoliko načina da skinemo Suvišnu težinu. Ja sam se, međutim, odlučio na ovaj koji je istina dosta naporan, ali je najefikasniji. Kilogram ipo je mnogo i parenjem se ne može iscediti toliko znoja. Da mu dajem razna sredstva da pije neću, jer mogu da mu poremetim organe za varenje. Zamoriće se malo, ali ima dovoljno vremena da se odmori do večeras. Bolje je, uostalom, da boksuje malo umoran nego bolestan.

Miloš je ušao u salu za trening obučen u vuneni dres. Dugačke pripijene pantalone uz samo telo i debela bluza, sve od vune, pokrivali su svaki delić njegovog tela. Poleta je donela gomilu ćebadi i vunenih pokrivača i stavila ih pored stola za masažu.

Gaston je dao znak Milošu i ovaj je počeo da preskače konopac ravnomernim skokovima. Za to vreme Gaston je gledao na sat.

Prošlo je deset minuta. Gaston je prišao Milošu i zavukao ruku ispod vunene bluze. Kad je izvadio bila je vlažna od znoja.

– Dobro je. A sad brzo lezite!

Uz pomoć Žanovu umotao je dobro Miloša u ćebad i pomogao mu da se opruži po stolu za masiranje. Natrpao je preko njega vunene pokrivače i sve tople stvari koje je Poleta donela. Miloš je bio tako dobro umotan da mu je samo nos virio ispod gomile pokrivača. I glava, lice, ramena, noge, sve mu je bilo dobro umotano. Poleta je donela jedan jastuk i podmetnula mu pod glavu.

Dobro je, sad mirno lezite i ne mičite se, zadovoljno je odahnuo Gaston i privukao dve stolice. Ali Žan je odbio da ostane.

– Imam još posla u redakciji. Svратиću,

međutim, predveče. Doviđenja.

Kad su ostali sami Gaston je mirnim, odmerenim glasom pričao svome pulenu:

– Onaj Dipre je lukava lisica, ali nije uspeo da nam podvali, hteo je da primeni isti trik s kojim je upropastio Al Brauna u Madridu. Da ste popili onu čašu limunade koju vam je tako uslužno družio Pjer, večeras bi bili nesposobni da boksuje. Ne znam šta je stavio unutra, ali pretpostavljam da su sipali neko sredstvo za spavanje ili vešto slično. Na ringu bi vas uhvatio dremež, obuzela bi vas malaksalost, izgubili biste sasvim refleks i Tenize bi vas tukao kako bi hteo. A možda biste pokvarili stomak i izišli bi na ring toliko iscrpeni da bi vas već prva runda upropastila. Ti napici su opasni. Al Braun je tako izgubio titulu prvaka sveta u borbi sa Sančiliem.

On mi je sam pričao kako su mu podvalili. Posvađao se sa Dipreom zbog novog ugovora. Al Braun je tražio 65% od svakog meča na kome brani svoju titulu. Mogao je da traži toliko jer je vukao masu i predstavljao najveću atrakciju. Ali Dipre na to nije hteo da pristane. Zato je Al Braun sklopio ugovor sa Limijanskim, veštim i okretnim menadžerom. Da bi mu se osvetio Dipre je poslao jednog svog agenta u Madrid i taj je uspeo da pridobije kelnera u hotelu u kome je Al Braun odseo. Posle merenja crnac se dobro najeo. Stavili su mu, međutim, u jelo neke praškove. Još u svlačionici Al Braun je osećao bolove u glavi i neku čudnu malaksalost. U prvoj rundi oči su mu se sklapale, a glava mu postala teška i stalno mu padala na niže. Spavalo mu se kao nikada u životu. Hteo je da završi meč što pre, ali nije imao snage. U drugoj rundi jedva je stajao na nogama. Video je Sančilia kao u maglu. Ruke su mu nemoćno visile niz telo. Dobio je udarac u lice i srušio se kao klada. Probudio se tek sutradan!

– Zar je moguće da se služe i takvim sredstvima? – mumlao je Miloš iznenađeno ispod debelih pokrivača.

– Da samo znate čime se sve služe ti pokvarenjaci, zaprepastili biste se. Meni je stari Marsel, menadžer Pladnerov, pričao da on nikada ne dozvoljava svome pulenu da pre meča pojede kajganu, ako je sam ne spremi u kujni i lično je ne donese na sto. Ali kako se osećate?

– Kao u paklu! Pretvoriću se sav u znoj i paru!

Gaston je ostavio Miloša da leži mirno i potražio je Poletu. Rakao joj da spremi dobru užinu od mesa i salate. Kada je dobio utisak da se Miloš dovoljno znojio, odgurnuo ga je i postavio ga na vagu. Uskliknuo je zadovoljno. Miloš je imao dva kilograma manje nego pre znojenja. Gaston ga je ugurao u kupatilo i naterao ga da se dobro istušira mlakom vodom. Zatim su se odvezli ponovo u Sportsku palatu gde je izvršeno ponovno merenje. Miloš je doneo potrebnu težinu, što je zapisnički konstatovano.

Kad su se vratili kući sto je već bio postavljen. Rumen, sočan biftek, očekivao je Miloša. Bio je gladan kao vuk i slatko je jeo. Za to vreme Gaston mu je spremio osvežavajući napitak od šampanjca, jaja, šećera i limuna.

Posle merenja bokseri se uvek dobro najedu, jer im je to dozvoljeno. Pre nego što se popnu na vagu paze strogo na hranu, izbegavaju tečnosti i svu hranu koja deblja, a kad se ta tortura završi onda obilato nadoknade što su izgubili i pojavljuju se na ringu obično teži za kilogram, pa čak i više nego što je to po pojedinim kategorijama određeno.

Gastan je dozvolio Milošu da dobro utoli glad, jer je do meča preostalo još dosta vremena. Prema njegovom računu glavna borba imala je da održi tek oko deset časova uveče. Pre toga na programu su bili razni drugi mečevi.

Oko devet časova već su bili u Sportskoj palati. Miloš se osećao dobro i nije se žalio na umor. Mirno je sedeo u svojoj svlačionici, zadubljen u misli. Drugi bi na njegovom mestu bio uzbuđen i imao bi jaku tremu. Nije to mali događaj u karijeri jednog boksera boriti se za titulu prvaka Evrope. Takva šansa ne pruža se svakome. Ali Miloš je bio ravnodušan. Nije ni mislio na meč. Nije mislio ništa. Tupo je gledao u pod ne obraćajući pažnju šta se oko njega događa. Mali Pol, koga je Gaston morao da povede, jer je danima molio da prisustvuje borbi, sedeo je na stolu za masažu i željno očekivao meč. Dobio je naređenje da sedi mirno i da ne dosađuje Milošu pitanjima. Njega je međutim, sve interesovalo. Bezbroy pitanja lebdelo mu je na usnama. Ovo je bio prvi boks meč kome je trebalo da prisustvuje i zato je bio nestrpljiv i radoznao. Nije mogao da se skrasi na jednom mestu. Iskoristio je momenat kada je u svlačionicu ušao Žan i tiho se iskrao kroz polu otškrinuta vrata.

Pred njim se pružao dugačak hodnik. Razni ljudi išli su brzim korakom gore dole, drugi su stajali i tiho razgovarali, razna vrata su se otvarala i zatvarala s treskom. Iz daljine dopirao je žagor glasova i po neki jači uzvik.

Zainteresovan Pol je lagano krenuo napred, strašljivo, plašeći se da ga neko ne primeti i ne izbaci napolje. U susret mu je išla grupa ljudi, među kojima je hramao, naslanjajući se na mišicu jednog od pratioca, neki bokser s velikim otokom ispod očiju izbuljena lica. Promuklo je psovao i grdio nekoga. Iščekali su u jednoj svlačionici.

Pol je zastao pred jednim vratima, koja su se naglo otvorila. Pribio ce uza zid i zaustavio disanje. Ako ga spaze teško njemu! Neko spomenu Miloševo ime i to ga zainteresova. Načuljio je uši. Piskav, tihi glas naređivao je:

– Čim Tenize padne na pod i počne da jauče diskvalifikujte Mišela. Prvi udarac u pleksus treba proglasiti za niski udarac. Doktor Lanžije upućen je u stvar.

– A ako Kriše ne zada nijedan sumnjiv udarac?

– To je nemoguće u borbi od petnaest rundi. Ali ako se to dogodi onda je u svakom slučaju Tenize pobjednik. – Jeste li razumeli?

– U redu. Samo neka momak dobro izvede stvar.

Glasovi su se lagano gubili, udaljujući se od vrata. Pol se izvukao strašljivo i pogledao napred. Dve siluete, jedna visoka i tanka, druga srednje veličine, punačka, udaljivale su se lagano u dnu hodnika.

– Ovi hoće da podvale Mišelu! – promućao je Pol i pojurio je iz sve snage svlačionici. Naglo je otvorio vrata i upao unutra zadihan i uzbuđen.

– Gde si, mali vraže! – korio ga je Gaston. – Ako se još jednom mrdneš dobićeš propisan šamar.

Pol se, međutim, nije obazirao na pretnje. Pritrčao je Milošu i spustio svoju malu ručicu na njegovo rame.

– Mišele, oni hoće da te diskvalifikuju!

Tri glave se naglo uspraviše. Žanu je zastala reč u grlu od zaprešćenja. Pričao je Milošu o utiscima iz dvorane, ali ga je najava maloga Pola prekinula usred izlaganja. Gaston je prišao sasvim blizu svom malom rođaku i privukao ga sebi energičnim pokretom. Miloš je skupio obrve, ali nije rekao ništa.

– Šta ti znaš o tome? – pitao je Gaston.

Pol je ispričao šta je čuo u hodniku, priljubljen uza zid, krijući ce iza velikih vrata. Njegove reči ostavile su dubok utisak na Gastona i Žana.

– To je, dakle, Dipreov plan, – stegao je Gaston pesnice od besa. – Diskvalifikacija!.. Dobro zamišljeno.

Žan se tresao od srdžbe.

– Mangupska posla!... Kako se usuđuju da tako udešavaju stvari! – Ah, platiće mi za ovo!

Obratio se Polu:

– Kako izgledaju ta dvojica koji su razgovarali?

Pol je napregnuo pamćenje...

(Nastaviće se)